

som vare optagne i Regjeringens Forslag, saaledes som det først fremkom, ere de samme som de, der bleve voterede i den sidste Finantslov, og de bleve af den Grund, at de engang vare voterede, igjen uden videre Undersøgelse optagne under Forventning af Sagens senere endelige Ordning. De bleve i den forrige Finantslov, altsaa i den, som gjælder endnu i dette Dieblift, optagne efter Forslag af den fungerende Gouverneur, uden at Regjeringen imidlertid var istand til, efter de Data, som forelaae, at danne sig en fuldkomment velbegrundet Overbeviisning, om disse Tal vare rigtige; de bleve opførte efter hans Forslag og vedtagne af Rigsdagen, og derfor kom de igjen frem i det Forslag, som fremkom fra Regjeringens Side. Jeg troer imidlertid, at man, idetmindste indtil den næste Rigsdag, vil kunne hjælpe sig med den Udgiftsbevilling, som Lovforslaget nu indeholder, og jeg skal derfor for Diebliftet ikke andrage paa Videre, end at det kun maa være Regjeringen forbeholdt, hvis Omstændighederne senere maatte tale derfor, at kunne andrage paa en Forhøielse af de omspurgte Beløb.

Slensborg: Da jeg igaar fik Ordet, var Tiden saa langt fremrykket, at Thingets ærede Medlemmer kunde have god Grund til at være trætte af at høre Mere, og jeg ansaae mig derfor, skøndt jeg sølte mig forpligtet til ikke at renoncere paa Ordet, dog paa den anden Side stærkt opfordret til at afforte og paafllynde mit Foredrag. Derved kom jeg maaskee til at udtrykke mig deels mindre heldigt og forstaaeligt, deels paa enkelte Steder mindre udagtigt. Med det ærede Things Tilladelse skal jeg derfor nu komme tilbage til nogle ganske faa Punkter af, hvad jeg igaar fremsatte. Det kan naturligviis nu kun være ganske faa Ord, jeg har at sige, efter hvad vi have hørt den ærede 4de Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Blechingsberg) og den høitagtede Finantsminister fremsøre; thi derved bliver det saa meget mere overflødig for mig, at udtale mig med nogen Vidtløftighed. Jeg maa være fuldkommen enig med de Talere, der have udtalt sig derhen, at der for Diebliftet ikke kan være at foretage nogen Forandring i de Beslutninger, der ere tagne med Hensyn til de

vestindiske Embedsmænds Gagering. Det er altsaa blot en ganske kort Bemærkning med Hensyn til, hvad jeg igaar tillod mig at fremsøre om Forholdene derovre, jeg skal tillade mig at fremsætte. For en Embedsmand i en selvstændigere og mere overordnet Stilling vil en Indtægt af 2,500 vestindiske Dalere eller Pjastre ikke afgive mere end det Nødvendige til at komme ud med, og under visse Omstændigheder maaskee neppe det. Et Gage af 2,500 vestindiske Dalere vil omtrent svare til en Gage af 2,500 Rbdlr. her; men Omstændighederne kunne, som bekendt, ogsaa være saaledes, at den kun vil svare til en Gage af 2,000 Rbdlr. her i Landet; men, om man end paa St. Croix i denne Henseende kan regne en vestindisk Daler eller Pjaster imod en Rigsbankdaler her, saa stiller Forholdet sig paa St. Thomas ugunstigere; thi der behøves til det daglige Livs Fornødenheder omtrent 20 à 25 pSt. mere end paa St. Croix. De nu foreslaaede Nedsættelser kunne altsaa umuligt blive permanente. Vi maae holde fast ved, at de kun ville blive provisoriske, indtil den totale Omorganisation af Embedsvæsenet paa Verne skal tages under Forhandling. Forsaavidt det har været omtalt, at de vestindiske Embedsmænd maaskee oftere end fornødent og længere end fornødent ere fraværende fra Verne, maa jeg for det Første i Anledning af, hvad jeg i saa Henseende har hørt udtale, gjøre opmærksom paa, at da Urolighederne i 1848 udbrød, vare de da værende kongelig ansatte Politimestere begge to tilstede. Den Eine havde i lang Tid ikke været i Danmark; den Anden havde for en kort Tid været der et Aarstid i Forveien. Med Hensyn til disse Reiser, som man blandt Andet har anført som Beviis for, at de Gager, der tillægges disse Embedsmænd, maaskee kunde ansættes efter en knappere Maalestok, skal jeg dernæst tillade mig at bemærke, at alle de Embedsmænd, som have været oftere eller i længere Tid herhjemme fra St. Croix, alle ere Folk, som i deres tidligere Stilling, navnlig som Sagførere have erhvervet privat Formue dengang, da en saadan var lettere at erhverve, end den nu er, og det er saaledes ikke Indtægterne af deres offentlige Embedsstilling i Vestindien, som have givet